

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Marcely Rouskové a JUDr. Hany Pipkové v právní věci žalobce: **R. P.**, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Praha 10, Vršovická 65, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27.1.2009, č.j. 884/550/08-Záb

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 27.1.2009, č.j. 884/550/08-Záb se z r u š u j e a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 2.000,- Kč a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo v souladu s ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje, odboru životního prostředí a zemědělství ze dne 13.11.2008, zn.: OŽPZ/26707-13/08/PL, kterým nebyla žalobci udělena výjimka ze zákazu obchodních činností, stanoveného čl. 8 odst. 1 nařízení Rady/ES/č.338/97 o ochraně druhů volně žijících živočichů a planě rostoucích rostlin regulováním obchodu s nimi pro 2 exempláře jím držených jestřábů lesních.

Žalovaný v odůvodnění v záhlaví uvedeném rozhodnutí zrekapituloval průběh správního řízení a konstatoval, že argumentace žalobcem uvedená v odvolání proti rozhodnutí

krajského úřadu byla postavena na mylné interpretaci správního řádu. Podle žalovaného není nezákonné, že se krajský úřad opřel o stanovisko vědeckého orgánu. Uvedl, že ve věci není rozhodné, že odborné stanovisko vědeckého orgánu není závazným stanoviskem podle správního řádu, neboť vědecký orgán o udělení výjimky nerozhoduje. O věci rozhoduje orgán ochrany přírody, který se může, ale i nemusí přiklonit k názoru vědeckého orgánu. Je však nezbytné, aby důvod svého postupu ve věci v rozhodnutí odůvodnil (ust. § 68 správního řádu).

Namítaný příklad údajné ignorace existence zákona naopak v uváděném ust. § 23 odst. 5 a § 27 odst. 2 písm. c) podle žalovaného svědčí o opaku, než se o jeho obsahu domníval žalobce. Má za to, že je zde zcela jasně zakotveno, že v případě žádosti o udělení výjimky ze zákazu obchodních činností žadatel prokáže splnění některé z podmínek v souladu s právem Evropských společenství o ochraně ohrožených druhů, což bylo na žalobci vyžadováno.

Žalovaný dále uvedl, že i když je orgánům ochrany přírody známo, že žalobce legálně drží rodiče předmětných jestřábů a pro jím deklarované narozené potomky bylo vydáno osvědčení o vzetí do evidence, není to důkazem, že jestřábi jsou potomky deklarovaných rodičů podle příslušných ustanovení zákona 100/2004 Sb. a nařízení Rady / ES / č. 338/97. Toto osvědčení je ve smyslu § 54 odst. 5 zákona č. 114/1992 Sb. splněním oznamovací povinnosti držitele a není v současné době dostatečným dokladem pro možnost povolení výjimky ze zákazu obchodních činností, stanovených jiným předpisem. Za zásadní žalovaný považoval ust. čl. 8 odst. 1 nařízení Rady/ES/ č. 338/97, podle kterého je využívání exemplářů druhů zařazených do přílohy A (tedy i jestřába lesního), m.j. pro prodej, zakázáno. Podle ust. čl. 8 odst. 3 téhož nařízení může být případ od případu udělena z tohoto zákazu výjimka, a to výhradně v souladu s požadavky právních předpisů Společenství. Jedním z těchto požadavků je průkazné doložení narození exempláře v zajetí. Současně podle čl. 54 nařízení komise /ES/ č. 865/2006 je možné považovat exemplář živočišného druhu za odchovaný v zajetí pouze tehdy, pokud je výkonný orgán po konzultaci s příslušným vědeckým orgánem ubezpečen, že jsou splněny podmínky uvedené v tomto článku (ve vztahu k exempláři a jeho rodičům). Podle čl. 55 téhož nařízení je příslušný orgán členské země oprávněn stanovit ověření paternity exempláře jím předepsaným způsobem na základě analýzy krve nebo jiné tkáně.

Žalovaný poté uvedl, že krajský úřad v odvoláním napadeném rozhodnutí důvod neudělení výjimky ne zcela srozumitelně vysvětlil aplikací ust. § 54 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb., když uvedl, že prokázání zákonného původu zvláště chráněného druhu živočicha, který je exemplářem zařazeným v příloze ES A a v příloze CITES II je podle aktualizovaného stanoviska vědeckého orgánu CITES- Agentury ochrany přírody a krajiny ČR nemožné bez výsledků paternitního testu DNA. Proto žalovaný doplnil, že v tomto stanovisku vědecký orgán CITES souhlasil s udělením výjimek pro dva odchované exempláře druhu jestřáb lesní za předpokladu, že výše uvedený žadatel (žalobce) doloží zmíněný odchov pomocí paternitního testu DNA.

Žalovaný dále konstatoval, že paternitní testy DNA jsou pak jedinou možnou metodou, jak nezpochybnitelně prokázat, že odchovaný jedinec je potomkem deklarovaných rodičů. Proto vědecký orgán CITES od roku 2008 vyžaduje pro účely vydání výjimky ze zákazu obchodních činností podle čl. 8 odst. 3 písm. d) nařízení Rady / ES / č. 338/1997 prokázání rodičovství pomocí paternitních testů u všech odchovů jestřába lesního v České republice. Prokázání odchovu provedením paternitních testů DNA je povinně požadováno rovněž v jiných členských státech EU (např. Nizozemsku). Nejedná se tedy v žádném případě o nestandardní postup, ale běžný požadavek podložený právem evropského společenství (čl. 55 nařízení Komise /ES/ č. 865/2006). V případě žalobce se navíc jedná o první odchov tohoto druhu vůbec a ani chovatelské zařízení žalobce a chovné podmínky nejsou vědeckému orgánu CITES známy. Vzhledem k tomu, že chovatel požádal o výjimku ze zákazu komerčních činností podle čl. 8 odst. 3 písm. d) nařízení Rady /ES/ č. 338/1997, jsou výše

uvedení jedinci určení ke komerčním účelům bez jakéhokoliv omezení, a ne například k účelům chovným. Aby tato výjimka mohla být udělena, je žadatel povinen prokázat, že předmětní jedinci se narodili a byli odchováni v zajetí paternitními testy DNA.

Žalovaný dále uvedl, že podle dostupných informací nepředstavuje provedení těchto testů mimořádný nárok na volný čas či finanční prostředky. Paternitu u jestřábů je možno nechat stanovit laboratoří v Reinbachu /Německo/- kontaktní osoba paní T., která mluví česky. Odběr krve veterinárním lékařem za přítomnosti pracovníka vědeckého orgánu CITES. Vědecký orgán CITES odešle vzorek k rozboru. Při první analýze je podle žalovaného potřeba provést odběr i analýzu i u rodičů jestřábů. Analýza jednoho vzorku stojí 50 EUR + DPH /19%/.

Žalovaný považoval za správné, že při rozhodování bylo vycházeno z věcné argumentace vědeckého orgánu CITES zn. 08141/SDPK/2008 ze dne 1.9.2008.

Žalobce v žalobě podané proti výše uvedenému rozhodnutí žalovaného trval na tom, že správní orgány věcně nesprávně zhodnotily předložené důkazy, dle jeho názoru správní orgán nesprávně aplikoval platné právo. Došlo tak k nesprávnému zjištění skutečného stavu věci a následně k vydání soudem přezkoumávaných rozhodnutí.

Žalobce trval na tom, že argumentace jak krajského úřadu, tak žalovaného odvolacího orgánu požadavkem „vědeckého orgánu“ - AOPK na provedení paternitních testů DNA byla zcela chybná - nelze ji považovat za předběžnou otázku ve smyslu ust. § 149 správního řádu, neboť AOPK není správním orgánem a její stanoviska se tedy nemohou řídit správním řádem a nemohou být závaznými stanovisky ve smyslu cit. ustanovení správního řádu, když ust. § 149 v odst. 1 správního řádu říká, že „závazné stanovisko je úkon učiněný správním orgánem...“. Správní orgán tedy není stanoviskem AOPK vázán a to zejména z důvodu, že požadavek AOPK je v přímém rozporu s právním řádem České republiky. Opření odůvodnění požadavku o ryze tento požadavek je dle žalobceva názoru chybné.

Žalobce dále konstatoval, že správní orgán, který vydal odvoláním napadené rozhodnutí pochybil a odvolací orgán toto stanovisko schválil a svým rozhodnutím potvrdil, když totiž jednal v rozporu se základním zákonem České republiky — Listinou základních práv a svobod, když z tohoto důvodu udělení výjimky zamítl, neboť dle ust. čl. 2 „nikdo nemůže být nucen činit, co zákon neukládá“ a dále „Státní moc lze uplatňovat jen v případech a v mezích stanovených zákonem...“ a čl. 4 „Povinnosti mohou být ukládány toliko na základě zákona a v jeho mezích a jen při zachování základních práv a svobod.“ Z odvoláním napadeného rozhodnutí je zřejmé, že zde evidentně dochází k porušení výše citovaných ustanovení Listiny základních práv a svobod. Svévolným stanoviskem AOPK, coby vědeckého orgánu, kterému rozhodující správní orgán přisvědčil, byl žalobce, dle jeho názoru, nucen stát se subjektem mezinárodního práva a to nikoliv mezinárodního práva veřejného, ale subjektem mezinárodního práva soukromého. Dále byl nucen zajistit si požadované úkony v ryze soukromoprávním režimu služeb a tyto úkony hradit v zahraniční měně.

Žalobce přisvědčil stanovisku žalovaného, že dle zák. 100/2004 Sb., o ochraně druhů volně žijících živočichů a planě rostoucích rostlin regulováním obchodu s nimi, lze stanovit ověření paternity na základě analýzy krve nebo jiné tkáně. Avšak další odůvodnění žalovaného považoval za lživé, když rozhodnutí krajského úřadu na něj přenášelo povinnost zajistit provedení analýzy DNA, které ovšem v České republice zajistit nelze. Neexistuje zde akreditovaná laboratoř, která by analýzy prováděla. Žalobce trval na tom, že byl nucen v rozporu s Listinou základních práv a svobod stát se subjektem mezinárodního práva soukromého, ačkoliv se zde zcela evidentně jedná o rozhodnutí pohybující se v intencích práva veřejného.

S ohledem na skutečnost, že rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu bylo vydáno v rozporu se zákonem, neboť požadavek AOPK a následně rozhodujícího správního

orgánu na provedení paternitních testů v zahraničí je protiprávní, nejedná se v žádném případě o závazné stanovisko ve smyslu ust. § 149 správního řádu a další argumenty uváděné v odůvodnění nelze přijmout a některé z nich jsou irelevantní.

Současně žalobce poukázal na porušení ust. § 6 odst. 2, které říká, že „správní orgán postupuje tak, aby nikomu nevznikaly zbytečné náklady, a dotčené osoby co možná nejméně zatěžuje....“ K důkazu naopak navrhl zhlédnutí filmové dokumentace z hnízdění a výchovy mláďat z voliér, která zcela jednoznačně prokazuje, že uvedená mláďata odchová v zajetí. Současně poukázal na skutečnost, že správní orgán je ve správním řízení povinen postupovat v souladu se zákony.

Žalobce dále upozornil na rovnost účastníků řízení před zákonem, kdy mu není známo, že chovatelům jiných „citesových“ druhů by bylo při vydávání výjimek z obchodních činností nařizováno stát se subjektem mezinárodního práva soukromého a tímto by bylo podmíněno kladné rozhodnutí ve věci. Současně poukázal na skutečnost, že tato rovnost je porušována i pro druh ještěřáb lesní, kdy po jiných chovatelích paternitní testy požadovány nejsou, když ze strany rozhodujícího správního orgánu nebylo vzneseno důvodné podezření, že se nejedná o ještěřáby, kteří by nepocházeli z odchovu v zajetí. K důkazu žalobce nabízel mimo jiné video dokumentaci odchovu - tento důkaz nebyl ze strany správního orgánu proveden. Stejně tak byla ignorována skutečnost, že pro ještěřáby, pro něž požadují vydání výjimky z obchodních činností, bylo vydáno „Osvědčení o vzetí do evidence“ dle ust. § 3 odst. 1 písm. d) a ust. § 54 odst. 4, 5 zákona č. 114/1992 Sb., o němž se v zákoně mimo jiné říká, že osvědčení je veřejnou listinou prokazující, že se nejedná o volně žijícího živočicha ve smyslu ust. § 3 odst. 1 písm. d) zák. č. 114/1992 Sb. V této souvislosti pak žalobce poukázal na chybný právní názor odvolacího orgánu, který uvedl v odůvodnění svého rozhodnutí, když se mylně domníval, že osvědčení o vzetí do evidence je pouhým splněním oznamovací povinnosti. V ust. § 54 odst. 4 zák. 114/1992 Sb., se mimo jiné říká, že „Osvědčení“ je veřejnou listinou prokazující při případné kontrole, že se nejedná o volně žijícího živočicha dle definice v ust. § 3 odst. 1 písm. d). Z definice je pak naprosto zřejmé, že se jedná o živočicha pocházejícího z odchovu v zajetí. Žádná oznamovací povinnost, již bylo chybně argumentováno žalovaným odvolacím správním orgánem, pak v zákoně č. 114/1992 Sb. ve vztahu k živočichům odchovaným v zajetí neexistuje, je to pouhé právo chovatele vyjmout živočicha odchovaného v zajetí ze zákazových ustanovení zákona č. 114/1992 Sb., avšak nikoliv povinnost. Stále totiž v zákoně existuje možnost držet i živočicha odchovaného v zajetí na základě příslušné výjimky. Žalobce neakceptoval argumentaci žalovaného tím, že zákon č. 114/1992 Sb. nelze podpůrně použít pro rozhodování dle zákona č. 100/2004 Sb. Takové tvrzení nelze podle žalobce přijmout, tyto zákony jsou ve vzájemné vazbě, jsou provázány a v textech jednotlivých ustanovení obou zákonů je často odkazováno na druhý ze zákonů. Žalobce má zato, že tyto zákony nejsou spolu v rozporu, naopak mají na sebe bezprostřední vazbu.

Žalobce namítal, že ignorací jím předkládaných důkazů o původu (videodokumentace, možnost místního šetření, prohlídka chovatelského zařízení) a snahou orgánů ochrany přírody za každou cenu donutit žalobce k provedení analýzy DNA v zahraničí dochází a v důsledku toho došlo k neudělení výjimky z obchodních činností, dochází ze strany orgánů ochrany přírody k porušení čl. 28 a 30 Nařízení ES č. 338/97 a 865/2006, neboť nevydáním potřebné výjimky z obchodních činností je v jejích důsledcích bráněno volnému pohybu zboží v rámci ES.

Ve vyjádření žalovaného k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného a doporučil soudu žalobu zamítnout.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§75

odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobce podal dne 4.6.2008 Krajskému úřadu Pardubického kraje žádost o povolení výjimky ze zákazu obchodní činnosti pro 2 exempláře jestřába lesního (*Accipiter gentilis*)/, kroužky č. CZ 117 815 R.P. 01 a CZ 117 814 R.P. 02, odchov 2008, od rodičů chovaných na základě platných výjimek.

Krajský úřad si dopisem ze dne 10.6.2008. vyžádal stanovisko od vědeckého orgánu CITES - Agentury ochrany přírody a krajiny ČR, které bylo příslušným vědeckým orgánem poskytnuto dopisem ze dne 26.6.2008. Ve stanovisku AOPK je pak uvedeno, že vědecký orgán CITES s udělením výjimky ze zákazu obchodních činností pro 2 jedince druhu jestřáb lesní (*Accipiter gentilis*) odchovaných žalobcem souhlasí za předpokladu, že žadatel doloží odchov za pomoci výsledků paternitního testu DNA a za předpokladu, že předmětní jedinci jsou nezaměnitelně označeni v souladu s čl. 66 nařízení Komise ES č. 865/2006.

Dne 18.7.2008 vydal krajský úřad výzvu, ve které vyzval žalobce k doplnění žádosti o výsledek paternitního testu DNA pro oba exempláře (jestřába lesního), které by potvrdily původ exemplářů od deklarovaných rodičů, jak je vědeckým orgánem CITES požadovaná podmínka k udělení souhlasného stanoviska č.j. 05932/SDPK/2008. V rámci předmětné výzvy stanovil krajský úřad usnesením lhůtu k doplnění uvedených podkladů.

Proti usnesení krajského úřadu podal žalobce odvolání ze dne 30.7.2008, ve kterém mimo jiné uvedl, že ze stávajících znění zákona č. 114/1992 Sb. nevyplývá povinnost prokázání původu a odchovu u tohoto druhu chráněného živočicha odběrem krve pro paternitní DNA analýzu. Má za to, že v daném případě postačí čestné prohlášení.

Krajský úřad dne 12.8.2008 opětovně zažádal Agenturu ochrany přírody a krajiny – CITES o vyjádření stanoviska ohledně žalobcem namítaných skutečnostech. Na tuto žádost Agentura CITES odpověděla dopisem ze dne 1.9.2008, ve které nadála setrvala na požadavku paternitního testu.

Dne 3.9.2008 vydal krajský úřad opětovnou výzvu ke splnění požadavku vykonání paternitního testu, k čemuž předmětný správní orgán usnesením stanovil žalobci patnáctidenní lhůtu, na kterou reagoval žalobce odvoláním ze dne 16.9.2008.

Dne 13.11.2008 vydal Krajský úřad Pardubického kraje, odbor životního prostředí a zemědělství pod zn.: OŽPZ/26707-12/08/PL rozhodnutí o odvolání proti usnesení, jímž byla žalobci stanovena patnáctidenní lhůta k doplnění podkladů, odvolání vyhověl a napadené usnesení zrušil.

Dne 13.11.2008 bylo Krajským úřadem Pardubického kraje vydáno rozhodnutí zn.: OŽPZ/26707-13/08/PL, kterým nebyla žalobci udělena výjimka ze zákazu obchodních činností, stanoveného čl. 8 odst. 1 nařízení Rady/ES/č.338/97 o ochraně druhů volně žijících živočichů a planě rostoucích rostlin regulováním obchodu s nimi pro 2 živé exempláře *Accipiter gentilis* (jestřáb lesní), kroužky č.: CZ 117 815 R.P.01 a CZ 117 814 R.P.02, odchov 2008. Jako důvod zamítnutí uvedl prvoinstanční orgán skutečnost, že žadatel ve stanovené lhůtě zákonný původ živočichů neprokázal a v průběhu celého řízení dal jasně najevo, že doplňovat podklady o výsledku paternitního testu DNA nehodlá, a proto správní orgán rozhodl, že původ exemplářů nelze pokládat za prokázaný a výjimky ze zákazu obchodní činnosti neudělil.

Proti výše uvedenému rozhodnutí krajského úřadu podal žalobce odvolání ze dne 8.12.2008, o kterém rozhodl žalovaný ve výše uvedeném, žalobou napadeném rozhodnutí.

Soud posoudil předmětnou věc takto:

Podle § 54 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb. kdo drží, chová, pěstuje, dopravuje, prodává, vyměňuje, nabízí za účelem prodeje nebo výměny nebo zpracovává zvláště chráněnou rostlinu, zvláště chráněného živočicha nebo rostlinu a živočicha chráněného podle mezinárodních úmluv nebo podle zvláštního právního předpisu o dovozu a vývozu ohrožených druhů, je povinen na výzvu orgánu ochrany přírody prokázat jejich zákonný původ (povoleným dovozem, povoleným odebráním z přírody nebo sběrem, pěstováním v kultuře nebo povoleným odchovem z jedinců s původem prokázaným podle tohoto ustanovení a podobně). Bez tohoto prokázání původu je zakázáno zvláště chráněnou rostlinu nebo živočicha nebo rostlinu a živočicha chráněného podle mezinárodních úmluv nebo podle zvláštního právního předpisu o dovozu a vývozu ohrožených druhů držet, chovat, pěstovat, dopravovat, prodávat, vyměňovat a nabízet za účelem prodeje nebo výměny. U nezaměnitelně označených nebo identifikovatelných jedinců pravomocně odebraných podle § 89 nebo podle zvláštního právního předpisu o dovozu a vývozu ohrožených druhů se za zákonný původ považuje pravomocné rozhodnutí o odebrání.

Podle § 54 odst. 5 zákona č. 114/1992 Sb. ten, kdo odchoval v zajetí jedince, který má být evidován, je povinen ho do 30 dnů nezaměnitelně označit. Dále je povinen ve stejné lhůtě písemně oznámit počet odchovaných jedinců a způsob jejich označení příslušnému orgánu ochrany přírody a požádat o vzetí těchto jedinců do evidence. Nemá-li orgán ochrany přírody důvodné podezření z nelegálního původu jedince, u něhož je požadováno vzetí do evidence, tuto evidenci provede a držitel obdrží o vzetí do evidence osvědčení.

V daném případě předmětem sporu je povolení výjimky ze zákazu obchodní činnosti, o kterou žalobce požádal svojí žádostí, kterou obdržel Krajský úřad Pardubického kraje dne 4.6.2008, a to pro 2 exempláře jestřába lesního (*Accipiter gentilis*), kroužky č. 117 815 R.P. 01 a CZ 117 814 R.P. 02, odchov 2008, od rodičů chovaných na základě platných výjimek a které nebylo vyhověno, neboť žalobce neprokázal zákonný původ zvláště chráněného živočicha a to formou předložení výsledků paternitního testu DNA. V předmětné věci jde o exempláře, které jsou chráněné podle mezinárodních úmluv. Podle čl. 8 nařízení Rady /ES/ 338/97, který se týká ustanovení o regulaci obchodních činností, je v odstavci 1 tohoto článku uvedeno, že nákup, nabízení ke koupi, nabývání pro obchodní účely, veřejné vystavování pro obchodní účely, využívání pro obchodní zisk a prodej, držení za účelem prodeje, nabízení k prodeji nebo převážení za účelem prodeje exemplářů druhů zařazených do přílohy A je zakázáno. Odstavec 3 písm. d) tohoto článku pak uvádí, že v souladu s požadavky jiných právních předpisů Společenství o ochraně volně žijících živočichů a planě rostoucích rostlin může být ze zákazů uvedených v odstavci 1 udělena případ od případu výjimka ve formě příslušného potvrzení vydaného výkonným orgánem členského státu, ve kterém se exempláře nacházejí, pokud se jedná o exempláře živočišných druhů narozené a odchované v zajetí nebo uměle vypěstované exempláře rostlinných druhů, případně pokud jde o části nebo odvozeniny takových exemplářů. Článek 54 nařízení komise /ES/ č. 865/2006 pak hovoří o tom, že považovat exemplář živočišného druhu za odchovaný v zajetí je možné pouze tehdy, pokud výkonný orgán po konzultaci s příslušným vědeckým orgánem je ubezpečen o tom, že exemplář je potomstvem nebo je odvozen z potomstva narozeného nebo jinak vyprodukovaného v kontrolovaném prostředí, tedy z rodičů, kteří kopulovali nebo jejich gamety byly jinak přeneseny v kontrolovaném prostředí, jestliže se jedná o pohlavní rozmnožování. Na žádost správního orgánu I. stupně byla vědeckým orgánem CITES prvostupňovému správnímu orgánu předložena stanoviska k předmětné věci ze dne 26.6.2008 a ze dne 1.9.2008, v nichž vědecký orgán trval na požadavku stanovení paternitních testů jakožto dokladu původu předmětných exemplářů s tím, že v případě žalobce se jedná o první

odchov tohoto druhu vůbec a ani chovatelské zařízení a chovné podmínky nejsou vědeckému orgánu známy. Zda byly tímto orgánem učiněny vůbec jakékoli kroky k tomu, aby se těmito podmínkami tento orgán v případě žalobce obeznámil, však z předložených stanovisek nevyplývá. Žalovaný pak v odůvodnění svého rozhodnutí pouze odkázal na předmětná stanoviska vědeckého orgánu, aniž by je jakkoli hodnotil, tedy posoudil, zda vychází z dostačujících podkladů, zda jsou úplná apod.

Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že orgánům ochrany přírody je známo, že žalobce legálně drží rodiče předmětných jestřábů a pro jím deklarované narozené potomky bylo vydáno osvědčení o vzetí do evidence, nicméně dle názoru žalovaného není to důkazem, že jestřábi jsou potomky deklarovaných rodičů podle příslušných ustanovení zákona č. 100/2004 Sb. a nařízení Rady /ES/ č. 338/97. Žalovaný argumentuje tím, že toto osvědčení je ve smyslu § 54 odst. 5 zákona č. 114/1992 Sb. splněním oznamovací povinnosti držitele a není v současné době dostatečným dokladem pro možnost povolení výjimky ze zákazu obchodních činností. Nezpochybňuje původ předmětných exemplářů, kterým navíc bylo vydáno ve smyslu ust. § 54 odst. 5 zákona č. 114/1992 Sb. osvědčení o vzetí do evidence. Správní orgán tedy nemá a ani neměl důvodné podezření z nelegálního původu těchto jedinců. Pokud by podezření měl, v takovém případě by evidence neměla být provedena. Oba exempláře však osvědčení obdržely. Žalobce navíc v průběhu správního řízení k důkazu nabízel mimo jiné dokumentaci odchovu. Na toto nebylo ze strany správního orgánu nikterak reagováno, předmětný důkaz proveden nebyl. Pouze žalovaný, jak již výše bylo uvedeno, konstatoval, že je mu známo legální držení rodičů předmětných jestřábů a že bylo vydáno osvědčení pro tyto jedince. Na jedné straně tedy podle žalovaného není pochyb o tom, že odchovaná mláďata jestřábů lesních jsou potomky rodičů chovaných v zajetí, mající i příslušné osvědčení, na straně druhé však svým postupem tyto skutečnosti zpochybňuje, když nutí žalobce k předložení výsledků paternitního testu DNA a tvrdí, že původ exemplářů nelze pokládat za prokázaný. Tím, že správní orgán požaduje po žalobci předložení výsledků paternitních testů, tím zpochybňuje své tvrzení založené též evidencí předmětných exemplářů mláďat jestřába lesního, tedy to, že by se tato narodila z páru chovaného v zajetí. Z důvodu tohoto závažného rozporu se tak stává žalobou napadené rozhodnutí nejednoznačné a z tohoto důvodu nesrozumitelné.

Nad rámec pak soud konstatuje, že pokud správní orgán odchovaná předmětná mláďata jestřába lesního evidoval, tak případné vyšetření na DNA, aby bylo prokázáno paternitními testy DNA, že předmětní jedinci se narodili a byli odchováni v zajetí, je dle názoru soudu věcí správního orgánu a za této situace tedy nepřisluší k provedení tohoto úkonu nutit žalobce.

S přihlédnutím ke shora uvedenému soud postupem dle ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. napadené rozhodnutí bez jednání zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). Právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věta první s.ř.s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, proto mu přísluší právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení. Náklady řízení představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 2.000,- Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u

Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 29. března 2013

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

za správnost vyhotovení:
Simona Štěpinová